

Midnattsropet

Nr 17 - 1974 - årg. 14 - pris kr 1:80

Maranata • Du vår Herre kom!

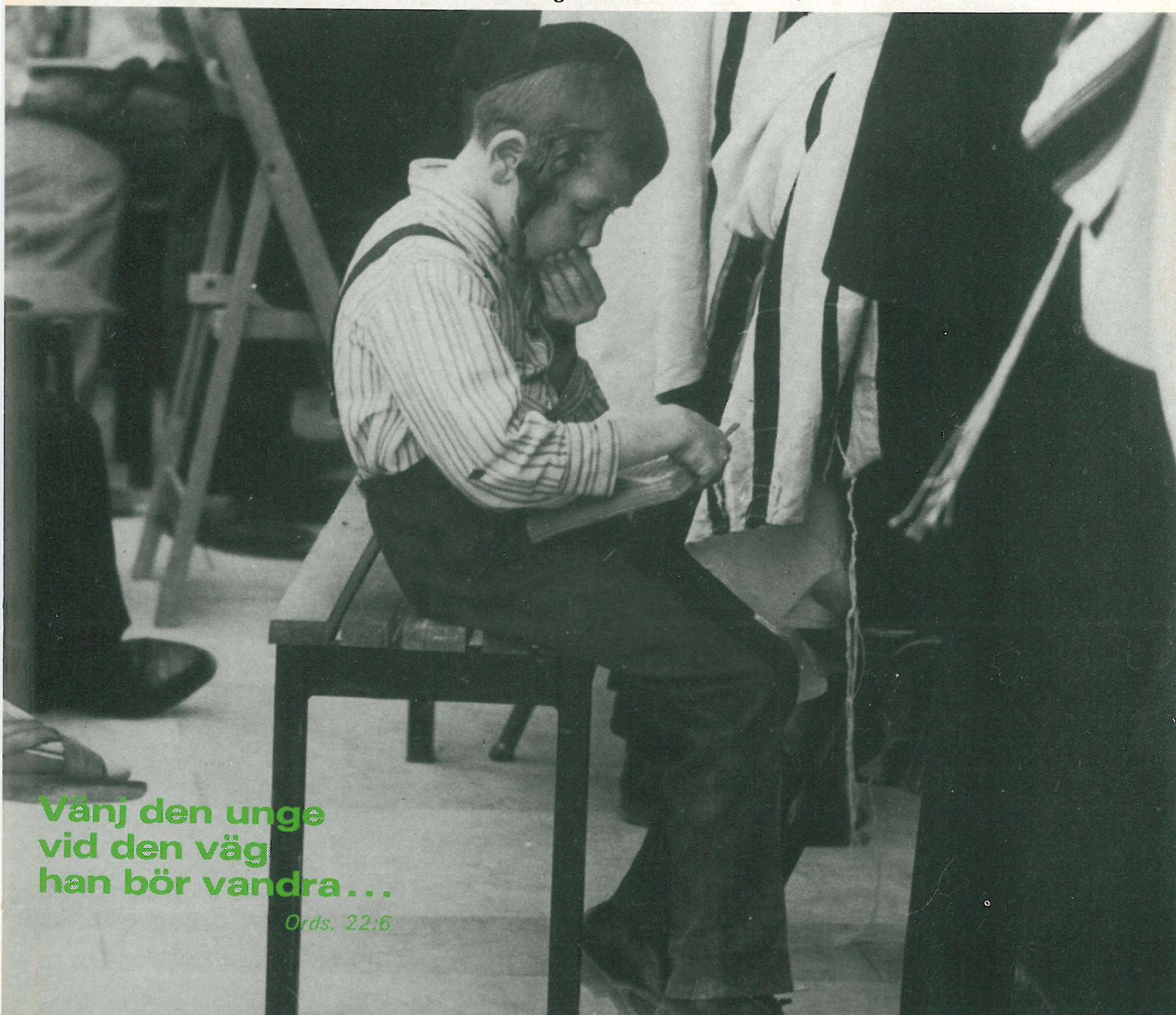
Dåliga vanor

predikan sid 6-7

Bibel- och arbetsskola

se sista sidan

Ung rabbinlärjunge studerar Talmud invid Klagomuren

Vänj den unge
vid den väg
han bör vandra...

Ords. 22:6

Här är ett nytt Gamla Bro i Örebro

Pionjärverksamheten på Johannelund och Gamla Bro i Stockholm har fått en efterföljare i Örebro. Arbetet är ännu i ett mycket litet format, men redan har man hunnit ordna om en hel del. Här avlägger Stina Fridolfsson en första rapport, som do-

tar såpa och skurhink. Det första hon och några medsystrar fick göra, då de kom till Örebro, var att börja röja upp i det forna spritnästet. Nu är det förvandlat till deras hem och till ett nytt evangelisationscentrum för Mellansverige.

Av lägenheterna är två tvårummare och en etta. I varje rum finns en stor, fin kakelugn — för syns skull väl mest nu, sedan centralvärme införts. Det största rummet har bröderna i församlingen tapetserat och gjort i ordning till bönesal. Där har vi varje dag bön klockan 12, förutom bibelstudier och bönemöten. Just nu sitter jag och skriver i enrummarens kök. Den lägenheten skurade vi sist, för den var rätt avskräckande. Men sedan *Ulla Näsholm* och *Sonja Sandvik* kommit från Stockholm, tog vi mod till oss och stegade in i spritstank och smuts med borstar och hinkar. Här hade tydligen en alkoholiserad man framlevat sina sista dagar. Kläder, prylar och matrester fanns kvar mellan berg av spritflaskor. Och fastän vi skurat flera varv från golv till tak, så känner man en lätt spritlukthär än. I Örebro verkar spritproblemen vara rätt stora. Genom mötesverksamheten och genom våra grannar har vi fått kontakt med och bedit med människor som sökt upp oss. Och spriten spökar alltid med i deras livs tragedi.

Christina och *Per-Arne Imsen* bodde hos oss tillsammans med några fler ungdomar en vecka för gramfononinspelning i Kumla. Christina och Per-Arne kom sig inte härifrån, utan har stannat dag efter dag och tagit allt ivrigare del i pionjärbetet

□ Det var med rätt blandade känslor jag vinkade av dem som åkte hem till Stockholm första kvällen jag stannade i Örebro. Visst är det spännande att få börja på en helt ny bog i den hyperreligiösa staden Örebro, men oj, vad jag har längtat hem! Genom en förunderlig Guds ledning har vi fått tag i en affärslokal och tre lägenheter på Nygatan 30 — mitt i stan. Visserligen är det en omodern rivningsfastighet, men den passar ypperligt för ett maranatafolk uppsagt till flyttning. Och vi som varit med och röjt i Gamla Bro, kan knappast få tag i någon lägenhet, som är mer avskräckande än det huset var i början. Här var ingenting sönderslaget, och en av lägenheterna var inte alls så smutsig. Det var den jag började skura första måndagen. När det var gjort lade jag papper i köksskåpen och fick hjälp av de rara och ivriga vännerna i Örebro att stuva in möbler och prylar och husgeråd, som de kom släpande med. Man hann knappt flytta in, förrän man var utrustad med allt man kunde önska.

Majken, med i pionjärtruppen på Johannelund och Gamla Bro, har en yngre syster, som nyss tagit arbete i Örebro. Hon heter Anne-Mari, och är ganska nyfrälst. Att hon sökte sig till Örebro berodde på att hon ville vara säker på att få trossyskon dit hon flyttade.

— Jag tänkte på Örebromissionen! förklarade hon. Så hamnade hon på ett maranatamöte, och kände direkt att här var hennes syskon. Hon arbetar nu på ett sjukhus i staden, men kommer till oss så fort hon hinner.

Första veckan vi började inta Nygatan 30, bodde jag ensam där, eftersom det var skolungdomsvecka i Stockholm och väldigt mycket arbete. Men Anne-Mari kom ofta, och vi hade bönemöten varje dag klockan tolv, precis som på Johannelund. Första dagen vi böjde knä tillsammans i lägenheten, som skurats med såpa och fått en lampa i taket, slog det ned som en blix i mig: Här och nu börjar en ny epok i Öre-

bro's väckelsehistoria!

När man går runt ute i staden och ser på de många kyrkorna, blir man förskräckt. Man tycker att varannan människa man talar med är avfälling. De flesta har genom avskräckande exempel från kyrkokristendomen hindrats att lämna sitt liv åt Jesus. Örebro måste få uppleva något annat — det måste möta den Jesus som talas om i Jes. 53: "Se min *tjänare* skall hava framgång." Jesus är den som ödmjukade sig och blev allas tjänare, och därigenom nådde sin upphöjelse — blev upphöjd på ett kors av mänskligheten, men sitter på makens högra sida i höjden som Guds son.

För varje dag blir jag allt lyckligare över våra lägenheter. De är så enkla, så ingen behöver känna sig besvärad eller störande av att komma in. Varje svensson har ju själv finare hemma hos sig!

● Peder i full aktion på torget, med böcker och pepparkakor

här. Vi har nu satt igång med butikslokalen också. I veckor har vi skyltat i fönstren om "Ett nytt Gamla Bro i Örebro", tillsammans med bilder och artiklar ur Midnattsropet om arbetet i Stockholm.

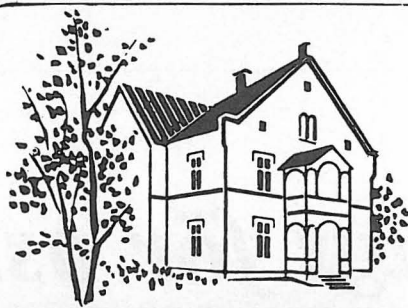
Per-Arne stod en dag med en bordkniv och hammare i högsta hugg för att bryta loss en list från dörren, då en kille från städfirman på andra sidan gatan kom och frågade oss, om vi ville ta ett jobb dagen därpå. (Sonja och jag brukar extraknäcka där) Han gick efter yxa och slägga, så att vi skulle få bättre fart på arbetet. Vi har nu lutat av och spacklat väggarna i lokalen, och broder *Rolf Rodén*, tapetserare till yrket, har lovat ta itu med dem den här veckan.

När jag kommit på litet avstånd från Stockholm, förstår jag mer och mer hur viktigt det här bibelordet är: "Och ständigt, var dag, voro de endräktigt tillsammans i helgedomen; och hemma i husen bröto de bröd och åto med fröjd och i hjärtats enfald och lovade Gud." Guds kärlek utgjuts i gemenskapen. Den kommer inte plötsligt som en färdig gåva. Den är en Andens frukt, och frukten växer ju långsamt fram från grenen, som är utvuxen från stammen i trädet. Det är därför livsviktigt att varje dag komma samman och bedja, äta och — umgås! I gemenskapen växer kärleken fram. Jag tror att om vi inte låter den urapostoliska mönsterbilden praktiskt fungera hos oss, när vi nu fått gå in genom en öppen dörr i Örebro, så kan vi lika gärna gå in i vilken som helst av kyrkorna i staden. I Örebro finns många desillusionerade människor, som längtar efter något att leva för. Materialismen tar knäcken på både världens och kyrkornas barn.

Under mina år i Stockholm har jag ibland undrat på alla bibelstudier och predikningar Arne Imsen hållit över Apg. 2. Det finns ju så mycket annat i bibeln man skulle vilja få undervisning om. Men nu är jag tacksam för varenda minuts undervisning om den urkristna församlingen. Ska vi ha någon funktion att fylla i Örebro, så måste det bli efter den mönsterbilden.

Vi anar varje dag hur vyerna vidgas. Vi får vandra i förutberedda gärningar. Nygatan 30 i Örebro motsvarar Gamla Bro i Stockholm. Redan letar sig behovets barn upp till lägenheterna med affischerna "MARANATA — Jesus kommer" på dörarna. Huset, gatan, ja, hela staden har väntat på oss. Här kommer stora ting att ske, om Gud får använda oss. Maranataropet skall åter höjas i Örebro. *Gud vill det!* □

Adressen till
Maranata i Örebro är:
Nygatan 30
702 11 Örebro
Tel. 019/12 86 57
14 52 45

dagboken

Potatis- plockning och samtalsmöten

Av David Sonesson

Hösten har börjat göra sitt intåg. Värmen avtar och flyttfåglarna samlas till färd mot varmare länder. Också vi ska flytta en dag men till ett annat mål, ett högre mål, då Jesus kommer och hämtar oss hem till sig. Men medan vi väntar på denna dag, så utför vi våra olika sysslor här på Johannelund och Gamla Bro.

*

Här på Johannelund håller idag, torsdag, Rolando från Brasilien på med att reparera bilar, medan mästarkocken Gunnar lagar läckra välsignade pannkakor till oss. På gården leker barnen, opåverkade av både väder och vind och av jet-planens bullrande motorer. Och även hundarna, kattorna, kaninerna och marsvinen tycks trivas här ute bland de gamla ekarna.

Framåt skymningstiden blir det arbetsmöte, då vi pratar om arbetsmetoder, som vi skall gå in på för att vi ska kunna gå vidare. Inga ekonomiska hinder får stoppa vår verksamhet. Gud kommer att hjälpa oss igenom, om vi förtröstar på honom, sådes det.

*

Idag, fredag, plockas det potatis nere vid grönsakslandet. Bernhard från Malaysia och Lawrence från Kina hjälper till med det. Idag kommer också Stina och Peder hem från Örebro. De är inspirerade och har mycket att förtälja om arbetet där. Vi åker sedan till Gamla Bro, där vi gör affischer och traktater inför helgens möten.

Fredagen är också dagen för husförsamlingsmöte. Vid aftonen samlas vi kring bordet och bryter brödet tillsammans. Gemenskapen är påtaglig. Vår broder Hans, som är ledare för den grupp jag tillhör, läser ur Apostlagärningarna (i det andra kapitlet). Vi ber och lovar Gud och känner våra hjärtan smälta ner inför den nåd, som blivit oss beskärd genom Jesus Kristus. Stina berättar om arbetet i Örebro och även rapporter från andra platser i landet förmedlas.

*

Lördag: Det är torgmöte och evangelisationsdag. Vi stämmer upp vår sång på

Sergels torg och inbjuder till mötena. Människor lyssnar gripna av evangeliet, som slungas ut. I möteslokalen på Gamla Bro har vi senare församlingshögtid, då Gunno undervisar om Andens dop och dess nödvändighet.

*

Sabbatsdagen samlas vi åter inför Guds ord. Förmiddagens predikan är över det intressanta ämnet: "Att veta Guds vilja med sitt liv och komma in i den".

Klockan fyra sjunger vi på torget igen. Denna gång står vi utanför riksdagshuset på Sergelarkaden. "Han är min sång och min glädje", tonar det fram, och vi vittnar om den Jesus vi funnit. Det är intressant och märkligt att få vara med och sjunga om en levande Jesus för de människor som längtar efter Jesus.

Två nyfrälsta chilennare kommer senare på kvällen igenom till Andens dop och lovar och prisar Gud på ett märkligt sätt.

*

Måndagen kommer utan några större intermezzon. Men på kvällen blir det fart. Då samlas vi till arbetsmöte. Många är med, och vi samtalar om vilken enorm betydelse kibbutzerna haft för staten Israel och vilken betydelse de kan ha för oss.

*

På tisdagen svettas det värre i köket, detta trots att Göran från Norge hjälper till. Majken och Bernhard fortsätter också idag med potatisplockningen. Vår missionär i Brasilien Doris Högländer tar sedan på kvällen avsked med oss för återresa.

*

Onsdag: Denna dag har vi på förmiddagen dopförrättning, då en psykiater från England får gå ned i dopets grav och begrava den gamla människan.

På Gamla Bro hör jag också hammarslag, och det tyder på att arbetet på den nya möteslokalen är i full gång.

Men medan vi arbetar med det praktiska, så kämpar vi för att vinna människor för Jesus Kristus.

Arne Imsen:

– Det är dags för oss att göra sinnesändring!

Referat från Malmköpingskonferensen 1974

□ De kristna auktoriteterna har många gånger hjälpt oss att göra livet skrymtaktigt. De har ofta gett oss en livsfilosofi, som är så lögnaktig, att den förvisso inte kan tillhöra Guds rike. Vi lever falskt, om vi betonar lustmomentet i tillvaron. Tvärtom är vi kallade till kamp. Det är det som gör livet meningsfullt.

Vi tror ibland att vi måste anpassa oss till vår omgivning. Det gäller då att församlingen har en sådan andlig livskraft att den inte föder fram andliga veklingar. Det går inte att förklara Jesus sin kärlek och samtidigt gå i armkrok med världen.

Jag har en känsla av att församlingen idag blivit som ett sommarnöje. Människorna vill gärna leva i åkermannens miljö, men vill inte gå in under hans villkor. Medan man påtar i sin lilla täppa under lördag/söndag, växer all uppbruten mark igen. Så är det både i världen och på det andliga området.

Konsekvenserna är förödande. Se på ungdomen idag! Se på deras håglöshet och slapphet! Men så får man också bara underhållning. Man leker och leker, och därför har det som man bar inom sig av andligt liv också dött. Man hade hört så mycket, men inte omsatt det i handling.

Jag har förvånat mig många gånger över, att de gamla kristna i jämförelse med oss hann med så mycket, fastän de hade så små tekniska resurser. Varför? Jo, de var så beroende av Guds ledning, att de inte hade några möjligheter att syssla med oväsentligheter. Det är inte arbetstiden, som tar livet av oss, utan sysslolösheten.

Det är dags att vi omvänder oss! Medan många kristna håller på med sina små exklusiviteter såsom att bilda gospelgrupper och körer, går världen förlorad. Frågan är därför om vi fortsättningsvis skall hålla på med det som mera liknar fritidshobbies, eller om vi skall bli verkliga skördemän.

Vår kallelse innebär, att vi måste bort från allt lyx och frosseri. Det anstår inte

Guds folk att leva i materiellt överflöd. Finns det medel, skall de fördelas eller skyndsamt föras in i missionen. Gör vi inte det nu, kommer omständigheterna att tvinga oss till det. De resurser vi har fått, har vi redan missbrukat så mycket, att vi håller på att förvandla hela jorden till ett globalt krematorium.

Andra sidor av vårt liv måste också belysas, för att vi skall kunna korrigeras av Guds ord. Hur skall vi t. ex. ställa oss till den sex- och njutningskultur, som odlas idag? Hur skall vi ställa oss till frågan om barnbegränsning? Hit hör även frågan om klädedräkt, hårsättning, kosmetika och smycken. Allt som är ett hot emot livet måste elimineras. Det viktigaste är inte att vi är moderna, utan att vi är naturliga och sanna.

Att göra upp med dessa ting går inte utan kamp. Många tror att lycka är att leva ut. Men lycka består inte i att säga ja, den består i att säga nej.

När det gäller familjelivet, har vi många underliga modeller idag. Vi får dock inte kompensera förlusten av moraltro med den moderna tidens frihetsideal. Skilsmässa och omgifte är en förbannelse, därför att det handlar inte bara om relationerna mellan två människor. Allt det vi gör får väldiga konsekvenser, inte bara för oss själva, utan även för alla dem vi umgås med. Det finns dock inga problem, som inte kan övervinnas. Frågan är bara, om vi har ett försonligt sinnelag.

Finns ett samband

Många undrar varför de inte blir mer välsignade av Gud men förstår inte, att det finns ett samband mellan deras fysiska och andliga liv. Röker vi en cigarett, är vi omedelbart i vår tankevärld förbundna med en värld, som inte hör Guds rike till. Egentligen skulle alla nyfrälsta då de kommer, innan något annat, först tvättas, klippas och ges nya kläder. Det skulle bli dem till en väldig hjälp senare, därför att vi måste vara sådana, att vi även i det yttre inte passar i världen.

Den komplicerade tillvaro vi lever i, visar alltså att andedopet inte gör undervisning i Guds ord överflödig. Anden leder

tvärtom människan till Jesus, som är Ordet. Ingen kan vara utan undervisning. Våra sinnen bombarderas oupphörligt utifrån av mängder med intryck från radio, TV, tidningar o.s.v. Vi behöver därför sitta ner dag efter dag för att läsa Ordet och bli fyllda av det. Det måste bli ett övertäck inom oss, så att vi kan övervinna de makter, som är i världen. I annat fall kommer dessa makter att besegra oss.

Ordet gör absoluta anspråk på att äga oss helt och odelat. Det finns inga diskussionsmarginaler till det. Gud är inte intresserad av någon dialog, och därför måste vi bli Ordets görare och inte bara dess hörare.

Får Ordet inta oss och den helige Ande levandegöra budskapet, kommer vi också att möta människorna på deras eget plan. Då rivs alla tankebyggnader ner och människorna får lösning på problem och frågor.

Oberoende

Då Anden får inspirera tankarna, blir det heller inte en lösning, som passerar över huvudet på folk. Paulus var rabbin och filosof och ägde en exklusiv intelligens. Han skulle ha kunnat uppträda med pondus och värdighet. Då han ställde sig fram och skulle förmedla evangelium, kände han sig dock fullständigt hjälplös och måste överlämna sig åt församlingen och säga: Bed för mig! Men han kände att inte bara hans tankar måste vara inspirerade. Han bad också om, att han måtte få de rätta orden. Då är man bra hjälplös! Ingen var så hjälplös som Paulus, men därför fanns det heller ingen som var så oberoende av människor som han.

Den som åyskilt sig för ett ämbete kommer att vara totalt utlämnad åt människorna. Och människor kommer att givas åt honom. Det innebär dock, att man måste vara fri ifrån allt vad prestige, maktbegär och karriärism heter. Det finns absolut ingen utbildning, som kan kvalificera någon för tjänst i Guds rike. Skall man gå in i en andlig uppgift, måste man börja från absolut nolläge.

Predikanterna måste avväpnas sina maktmedel, om Gud skall kunna använda

dem. De måste bli berövade prestigen, bildningen, hurtigheten, självsäkerheten, det politiska språket, den sociala tryggheten, traditionen och alla former av falsk trygghet. De måste komma i en sådan situation, att de ständigt känner sig jagade som ett villebråd, men jagade in i Jesu armar. Vi behöver många gånger inte Guds ledning och hjälp, därför att vi har så många förankringar och försäkringar utanför Guds rike.

Falsk trygghet

Är den sociala otryggheten ett idealtillstånd då? Ja, för Herrens vittnen. Den falska trygghet man gömmer sig bakom är ett hinder för Gud. Alternativet heter: "De stod upp och lämnade *allt* och följde Jesus."

Paulus hade många frestelser. För honom bestod de i att han med sin visdom hade kunnat ösa ur sina egna tillgångar för folket och därigenom förfina budskapet. Inte en enda människa är opåverkad av miljön. Kommer man till en ljum miljö, blir man också ljum och budskapet blir avtrubbat. Finns det en bödens atmosfär, kan dock vem som helst överträffa sig själv. Då är budskapet inte uttänkt utan fött.

Inte ens Paulus undgick att påverkas av miljön. Då vi läser om hans besök i Aten får man en känsla av att han utsattes för en väldig frestelse. Han inledde där en dialog med filosoferna, och om man ser till resultatet syntes det ovanligt magert för att

vara Paulus. Då han lämnade Aten och begav sig till Korint hade han vunnit endast en handfull människor. Då vi läser 1 Kor 2, undrar man om det var något av det han där för fram som hans frestelse bestod av i Aten. Han skriver nämligen, om ett beslut som han gjort, och att just för korintierna framställdes hans predikan icke med övertalande visdomsord, utan med en bevisning i ande och kraft. Hans frestelse bestod i sättet att framföra budskapet.

Låt oss jämföra Paulus erfarenhet med resultatet av vårt arbete. Det finns grupper som arbetat i årtal men inte fått be till Gud för en enda människa. Vad är orsaken till den situationen? Inte kan det väl bero på budskapet? Frågan är väl vad vi gjort av det. Kanske vi håller på att intellektualisera eller spiritualisera budskapet, så att det saknar uppenbarelsens kraft? I stället för att proklamera börjar vi resonera oss fram. Det finns ingen chockverkan i budskapet längre.

Är det inte så att vi förfinats, inte bara som talare utan som personligheter? Vi har anpassat oss så mycket till den rådande livsstilen att spänningsfältet neutraliserats. Det finns ju tusentals predikanter och vittnen som predikar i det här landet, men allt som bärs fram verkar ändå så ytligt och profillöst. En del har stått i årtal och stampat på samma ställe. Varför blir man inte förstörd av det?

Många har också upplevt sin situation ohållbar. Men i stället för att omvända sig, har man börjat orientera sig åt andra håll, och man har engagerat sig i social, politisk, eller kulturell verksamhet. Det är dock bara undanmanövrar för att komma ifrån den verkliga situationen. Vi har bara att konstatera, att vad vi behöver är en grundlig personlig omvändelse. Vi behöver i djupet av vårt hjärta göra samma erfarenhet som den Paulus gjorde och som ledde till hans väldiga deklaration för korintier-na:

"När jag kom till eder, mina bröder, var det också icke med höga ord eller hög visdom, som jag kom och frambar för eder Guds vittnesbörd. Ty jag hade beslutat mig för att, medan jag var ibland eder, icke veta om något annat än Jesus Kristus och honom såsom korsfäst." □

Midnattsropet

VÄCKELSEKRISTEN FRONT

Utkommer med ett 16 -sidigt nummer den 1 och 15:e varje månad.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O Andersson, Gustaf Jillker, Björn Blåhammar, Stina Fridolfsson, Per Arne Imsen och Ulla Näsholm.

Prenumerationspriset är: Helår 45:-, Halvår 23:-, Kvartal 12:-. Lösnummer 1:80. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang". D. v. s. pren. gäller tills uppsägning sker.

Meddelande om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens exp. eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag; vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

MIDNATTSROPET

Box 1236, 161 12 Bromma
Tel. 08/80 38 81
Postgiro: 57 16 20-4

MARANATAFÖRSAMLINGEN

Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro 44 10 05-6

JOHANNELUND, församlingshem

Missionsvägen 24, Bromma
Postadress: Box 1236
161 12 Bromma
Tel. (exp. o red.) 80 38 81
(kansli) 80 38 89

GAMLA BRO, servering, vandrarhem

KLARA TONER, bok- och musikaffär
Gamla Brogatan 27, Stockholm
Postadress: Box 344
101 24 Stockholm
Tel. (växel) 08/23 52 30

Ett ord på vägen...

Tel. 08/20 92 96
(automatisk tele-svarare)

Tryckeri: AB Grafiska Gruppen/Egnellska
Stockholm 1974

Midnattsropet nr 17

□ Nu har Midnattsropet även fått en liten lokalredaktion ute i landet, närmare bestämt i Örebro. Det är Stina Fridolfsson som inrymt den i sin lilla vrå på Nygatan. På sid. 2-3 lämnar hon en första rapport från stan, där hon i första början var alldeles ensam. Tänk att det alltid är systrarna, som skall vara först på platsen och röja upp!

"Dåliga vanor" heter Arne Imsens

predikan i detta nummer. Den hölls på trettondagen i år och är en uppgörelse med allt vad maklighet och dekadans heter. Skall Gud kunna använda oss, måste han först göra oss till män och kvinnor med resning och hållning, säger Arne Imsen. Under kommande bibelskola lär dessa frågor tas upp för ytterligare genomgång. Angående bibelskolan, se sista sidan!

Så måste vi också tala om att Jo-

hannelund har bytt telefonnummer. Växeln är borta, och i stället har vi fått separata telefoner. Även "Ett ord på vägen" har fått nytt nummer. Se rutan här ovan!

Till sist måste vi göra en påminnelse till alla dem som glömt att betala in sin prenumerationsavgift. Vi väntar intensivt!

Gustaf Jillker

"Man säger att det är farligt att bli en vanekristen. Det är riktigt. Det är dock ännu farligare att bli en vasesyndare och vara behärskad av dåliga vanor. Varenda en av oss har en hel del dåliga vanor, som vi måste lägga av, om vi skall vidare på trons väg."

Text: Hebr. 12, Gal. 5:25, Fil. 3:16.

En av de stora olyckorna i all kristen förkunnelse i vår tid är att man överbetonat lustmomentet i frälsningen så kolossalt. Man märker det framför allt i kyrkornas förkunnelse, som alltmer gått ut på att tillfredsställa känslolivet. Man s. a. s. smeker den gamla naturen i stället för att ge den ett dödande styng. I stället för att salta, sockrar man, och så påskyndar man förruttnelsen i stället för att hejda den.

Det är, tror jag, orsak till att många kommit till tro på Gud, åtminstone ytligt sett, men sedan fallit ifrån. Evangelium framställdes för dem som ett lyckopiller. Det blev ett bedövningsmedel eller ett berusningsmedel, som skulle bedöva smärtan och stimulera lusten. De blev dock besvikna och kände sig lurade. De hade mött ett förfalskat evangelium.

Detta religiösa kvacksalveri, som många predikanter bedriver, är väldigt olyckligt, därför att Jesu budskap var helt annorlunda. Han gick så långt i sitt tal, att han förklarade, att den som inte tog sitt kors på sig och efterföljde honom kunde icke vara hans lärjunge. Jesus lade fram sanningen om människornas situation. Frälsningen var inget alternativ till andra tänkbara alternativ. Frälsningen var den enda vägen, och det fanns ingen annan lösning. Porten är trång, sade Jesus, och vägen är smal, men den leder till livet, och den är framkomlig. Vi kan inte ändra någonting på det. Vägen är smal, men den leder till livet, och det är det som är hemligheten.

Allt motstånd övervinnes av livet. Det finns i sig självt heller ingenting som är så attraktivt som själva livet. Finns det liv, finns det hopp. Vi ser det i växten, som bryter sig igenom den hårdaste jordmån. Livet — det är ett blomfrö med inneboende livskraft. Det är senapskornet, det minsta av alla frön, som när det kommer i rätt miljö med näring och växtförutsättningar, växer upp och blir störst bland kryddväxter.

Det är liv, frälsningen handlar om. Gud har aldrig gett oss uppgiften att försöka överbevisa, charma eller smeka den gamla naturen för att göra den from. Gud har sagt: Genom Jesus Kristus, omvänd er! Det finns ingen prutmån på det budskapet. Det är fråga om omvändelse, pånyttfödelse och en fortsatt vandring med Kristus. "Om vi redan hava hunnit något framåt, så låtom oss vandra vidare på samma väg!" Det finns något fantastiskt framför

oss. Det är ständigt nya upplevelser i gemenskapen med Jesus Kristus.

Omvändelse förutsätter att det finns liv, som kan övervinna det nedbrytande i och omkring oss. Många försöker värva människor för sin tro och livsåskådning, för kristna idéer och kristna ideal. Det är ren galenskap. Det finns inget enda ställe i Skriften, där vi anmodas att försöka vara kristna. Ingen kommer att lyckas med det, därför att frälsning handlar inte om att vi ska försöka vara kristna. Det är fråga om att Kristus skall leva i oss. Vi skall inte pröva att anamma ett kristet beteendemönster. Livet skapar sina egna uttrycksformer. Själva uttrycksformerna kan sedan överbevisa om vilken inneboende kraft det är i dem. En och samma källa ger inte både beskt och sött vatten. Det som kommer genom Andens inspiration, ger oss en kraft som kan övervinna jaget i oss och synden omkring oss. Det är det som är kristendom.

Det är olycka att man bjuder ut en så billig frälsning, att man måste använda rent konstgjorda medel för att nå människor. Man använder psykologiska metoder, försmäktande musik och alla former av artisteri och pedagogiska knep för att söka övertyga människor om kristendomens fördelar. Det är ingenting annat än kvalificerat strunt. Vad vi allesammans undantagslöst behöver är att få Jesus Kristus målad för våra ögon. Vi som Herrens vittnen behöver bli konstnärer, som kan måla Kristus för människorna. Det var det som Paulus gjorde. Han målade Kristus för galaternas ögon och använde för det ändamålet hela nådens underbara färgspektra med nådens alla färger.

Läckage i personligheten

Att få se Kristus är nödvändigt, därför att det avslöjar alla våra brister och synder. En syn på Jesus blottställer hela vårt väsen, vår tankevärld och vår vilja. Det uppenbarar defekter och läckage i vår personlighet, och vi får se oss själva i vårt ohyggliga väsen med dess ha-begär, avundsjuka, otuktiga väsende och orenhet.

Det vore fruktansvärt om vi bara skulle få se allt detta. En syn på Kristus innebär också att få se renheten, skönheten och härligheten hos honom. Vi får se det, men inte bara passivt och på avstånd, vi får ta emot det och införlivas med det.

Dåliga

Gud är angelägen om att vi skall bli av med allt som belastar vårt andliga liv. Han är synnerligen angelägen om att vi skall befrias från alla hinder för framåtskridande och utveckling. För att åstadkomma det fäster han vår uppmärksamhet direkt på problemen. Vi har annars en utsökt förmåga att ursäkt oss och producera svepskäl och undanflykter. Vi skyller på människor och omständigheter. Om vi icke kommer in i Guds vilja, har vi alltid en ursäkt färdig. Då har emellertid redan ett osynligt avfall ägt rum. Vi kan nästan vara säkra på att varje avfall först uppenbarar sig däri, att man börjar syssla med andras problem. Så småningom blir vi så okänsliga för Guds Ande, att Gud inte kan nå oss utom genom sensationella medel. Gud vill inte att vi ska fungera på så sätt, att han måste tillgripa exceptionella åtgärder för att få oss på sin väg. Gud vill umgås med oss, från stund till stund och från dag till dag, så att vi kan förverkliga Guds vilja både då vi är medvetna om det och då vi saknar medvetande om det.

Ursäkter på lager

Vi är otroliga när det gäller att presentera ursäkter. Vi har miljoner ord och förklaringar på lager färdiga att presentera i det givna ögonblicket. Skriften gör dock klart för oss, att ska vi framåt, då måste vi avlägga allt som är oss till hinder. Var finns då hindren någonstans? Orsaken till att vi hämmas i vår utveckling finns inte i omgivningen i första hand och inte i miljön. Den finns i oss själva, i vårt eget väsen.

O, vad många fallgropar, det finns i vårt väsen! Vad många hållpunkter otron, fegheten, tvivlen har i oss och som tillhör värld och världslighet! Ibland är det rent förbjudna ting, andra gånger är det rent legala ting. Till och med det som Gud har gett oss kan bli oss till ett hinder. Därför måste vi vara redo att lämna det.

Vad är det då vi måste övervinna och lämna? För det första är det den ohyggliga trögheten, komforten, bekvämligheten och vår benägenhet att slå oss till ro. Det är en benägenhet att ständigt kompromissa med den fallna naturen och att liksom glida in i en neutralt behaglig zon. Meningen är att vi skall ut i kampen, och därför säger Skriften att vi skall lägga av allt som är oss till hinder.

Vi skulle kunna räkna upp en mängd ting, som fungerar som stora hinder. Man säger att det är farligt att bli en vanekris-

Vanor

ten. Det är riktigt. Det är dock ännu farligare att bli en vanesyndare och vara behärskad av dåliga vanor. Varenda en utav oss har en hel del dåliga vanor, som vi måste lägga av, om vi ska vidare på trons väg.

Låt oss ta ett exempel. Att stanna hemma från bönemötena är en dålig vana. Det börjar med att vi resonerar med oss själva. "Skona dig i kväll, du är så trött! Du behöver vila!" En gång är det sanning, kanske också två men säkert inte en tredje gång, för den tredje gången har det blivit en livslögn. Då börjar vi tro på lögnen att vi är trötta, och tröttare blir vi, ju mer vi tror på det. Vi skulle ha en bönenatt, men vi orkar inte, och så skjuter vi fram det till nästa vecka.

Det blir dock som regel ingen bönenatt nästa vecka, och inte följande vecka heller. Vet du varför? Vi har redan kompromissat med en fiende, vars långsiktiga avsikt är att få oss ut ur allt vad böneliv heter. Han vill ha oss in i en skenkristendom, så att vi fungerar som om vi bad och som om vi vore fromma. Vi klarar skenet, därigenom att vårt ytskikt är så att säga cementerat i ett mönster. Allt det yttre av mötesrutiner och halleluja känner vi till, och därför klarar vi det. Gud vill dock inte bara ha ett ytligt halleluja från våra läppar. Han vill ha hjärtan, som lovar hans namn, och medarbetare som söker honom i ett metodiskt och levande böneliv.

Det blir ingen bönenatt om du ger efter för makligheten. En del säger: "Jag är så morgontrött." Så tror de på den livslögnen och blir alltmer morgontrötta. Det finns ingen som har tagit skada av att gå upp femton minuter tidigare, än vad man vanligtvis brukar göra för att möta Gud i Ordet. I stället blir det så, att man stressas ur sängen, griper tag i morgontidningen och ögnar igenom den, sätter på radioapparaten och sätter på kaffet. Så stressas man från första början.

Då säger man att man ska ta igen skadan, när man kommer hem. När man kommer hem är man dock så trött och så slut, att så fort man öppnar bibeln, faller man i sömn. För att klara sig måste man skaffa sig lättläst litteratur, en kärleksroman, en deckare eller någonting annat för att hålla sinnen vakna.

Vi kan nämna ytterligare en sak, även om det bara drabbar en kategori. Vi har vårt yttre. Vi kan använda tiden till vår kropp, så att onda begärelser uppstår. Vi kan stå framför spegeln och beundra vårt

utseende och vårt vackra hår. Vi kan ägna tid åt att försöka få lockarna att ligga eller söka anlägga de rätta anletsdragen. Vi kan hålla på med det, och vi kan ta tio minuter, femton minuter eller en halvtimme. Så ger man rum för lögnen, att man blir vacker. Det är precis tvärtom. Ju mer disharmonisk en människa är, desto mer konstgjorda medel måste hon ha för att dölja sin disharmoni genom att försöka se vacker ut. Vilken lögn! Det finns ingenting som är så vackert som att möta en harmonisk människa. Tänk vad underbart att möta en människa som icke har spända ansiktsdrag eller igensmetade ögon men äger en utstrålning, som vittnar om liv!

Nu menar jag inte, att man ska gå åt andra hållet heller och helt strunta i, hur man ser ut. Kom dock ihåg, att det finns något som är väsentligare, och det är att spegla sig i den spegel, som är Guds Ord. Vi behöver se oss själva i Ordet för att ta reda på, hur det är med vår andliga människa. Vi behöver ta reda på, hur det är med våra defekter och brister men också samtidigt få någonting av Herrens härlighet. Vi behöver andlig näring och andliga vitaminer, för att vi skall kunna utvecklas i rätt riktning.

Andligt vakuum

Om nu människor med sin andligen makliga kondition kommer till sina olika arbetsplatser och miljöer, saknar de all motståndskraft, därför att de är från början tomma på allt andligt innehåll. De har i sitt inre ett enda stort andligt vakuum och är då även i regel på dåligt humör, nedstämda och mer eller mindre deprimerade, därför att de underlåtit att göra mera för Gud. Tänk dig, denna fruktansvärda situation: Då kommer människorna till arbetsplatsen, och där möter de radions skvalmusik. När man sedan börjat höra den, blir det en vana. Man måste höra den. Ja, man kan inte arbeta en dag utan att ha något ljud omkring sig. Man blir orolig, om man inte hör någon spela och väsnas. Det finns ingenting som är så nedbrytande som radions skvalmusik.

Trots att man upplever det destruktiva i radions skvalmusik, kan man ändå sitta och lyssna, därför att man säger att man väntar på att man skall spela någon andlig skiva. Det är rena parodin att vänta på en andlig skiva. Vad man gör är att man öppnar sitt väsen för denna världens ohyggliga kloak. Det är otukt och orenhet och lösak-

Predikan av Arne Imsen

tighet, som vi möter i melodiernas smäktande toner. Rätt vad det är nynnar vi dessa toner. Så småningom börjar vi älta orden, och så arbetar orden sig in i vårt medvetande. Så skapar orden en livsfilosofi och en livsstil. Sedan dröjer det inte länge förrän man ser ut som radions skvalmusik, splittrad i sin själ och smutsig i sitt sinne. All ren, sund och sann humor har gått förlorad och ersatts av en billig och vämjelig smörja.

Ruttnar inifrån

Man kan inte bli någon gudsmänniska med en sådan spis. Den som ägnar sig åt detta kommer förr eller senare att upptäcka, att han ruttnar inifrån. Situationen kommer till slut att utvecklas dithän att man inte kan höra någonting utan att tankarna associeras i den enda bestämda riktning, som sången och skvalmusiken handlar om. Gud vill dock befria oss från all den makt, som världen utövar, så att också världen kan se, att vi är lyckliga utan dess stimulantia för vår själ och vår ande. Vi är lyckliga utan bedövnings- eller berusningsmedel. Vi är lyckliga i Jesus och därför harmoniska, sanna och hela. Vi vill inte vältra oss i smutsen, därför att vi äcklas av den. Däremot har vi en åstundan och det är att bli lik Jesus.

O, vad det finns många andliga ryggradslösa blötdjur också med i de kristna sammanhangen. Gud vill dock förvandla och byta ut allt det gamla, förorenade och förstörda i vårt väsen. Han vill göra oss till män och kvinnor med resning och hållning. Låt honom få ta hand om dig, så skall han forma dig till en sann människa! Då måste vi också lägga av alla de ting och vanor, som vi är intresserade och fångade utav. De har så många anknytningspunkter i vårt fallna väsen, och därför vill de lätt få fäste och underminera vår tro och vårt andliga liv.

Vi inbillar oss ibland att vi måste veta så enormt mycket och lära oss saker och ting. Därför tror vi att alla informationer som vi behöver, måste vi skaffa oss genom den profana pressen eller genom andra massmedia.

Ibland köper vi en veckotidning, andra gånger någon annan tidning. Till slut har vi en hel bunt med tidningar, som vi skaffat oss för att få informationer. Vi köper och vi läser och inbillar oss att vi blir allt

forts. sid. 14

Kjell-Erik döps i Tantolunden. Det är över ett år nu, sedan den här bilden togs.

Kjell-Erik levde en gång sitt liv som många andra i en förort tillsammans med fru och barn. Men så kom spriten in i hans liv. Det blev en enda lång väg utför. En fruktansvärd tid. Det enda han fick till hjälp var tabletter . . .

Så kom han en kväll, ensam och utslagen, till Maranata-tältet. Det blev en vändpunkt i hans liv. Här berättar han själv.

”Han fann mig...”

En ung mans vittnesbörd om sitt möte med Jesus

”Gläd dig, du yngling, i din ungdom och låt ditt hjärta unna dig fröjd i din ungdomstid; ja, vandra de vägar ditt hjärta lyster och så, som det behagar dina ögon. Men vet, att Gud för allt detta skall draga dig till doms.” Pred. 11:9.

Det är ett ordspråk som vi nog alla har levt efter om vi undantar den sista meningen. Men Gud vare tack, att Herren verkar på våra hjärtan och icke släpper oss förrän vi förstått att Gud skall dra oss till doms också, även om det tar tid, och en del av oss måste bli helt utslagna och krossade först. Jag tillhörde den sista kategorin och har verkligen provat på att slå runt i detta liv. Ingenstans hittade jag dock glädje. Jag bodde i en förort i Stockholm med fru och barn. Jag började missbruka sprit, kom inte hem efter arbetet, utan stannade på jobbet och gick ut med arbetskompisarna

och söp i stället. Det gick som det går i alla sådana äktenskap. Det blev skilsmässa, och jag började supa på heltid. Det blev en massa bråk med poliser som det brukar bli, när man dräller på sta'n i fyllan.

I februari flyttade jag från min lägenhet och hamnade på luffen. Det var en fruktansvärd tid. Jag visste ej om jag skulle få logi för natten eller om det skulle bli i en port någonstans i stan. Jag hamnade på Maria Poliklinik, men det enda man fick till hjälp var tabletter. Så blev jag fast i dem också.

En dag träffade jag i Gamla Sta'n en evangelist som inbjöd mig till en kyrka. Jag gick dit på kvällen och fick stå tills alla i fina kläder hade fått plats. När jag sedan ville tala med någon efter mötet, då jag var totalt slut och ville ha hjälp, fick jag svaret: ”Vi har inte tid, kom igen i morgon.”

Hamnade i slagsmål

Jag tänkte gå tillbaka dit dagen efter, men det var inte Guds mening att jag skulle dit. Jag hamnade i stället i slagsmål och bröt en arm. Även i detta slagsmål hade Gud sin hand med. Jag föll så tokigt att jag fick armen under mig och den gick av. När min moståndare skulle sparka mig i ansiktet, ramlade han baklänges.

Efter det hamnade jag på Maria Poliklinik igen men blev utskriven på grund av tablettmissbruk. Jag fortsatte supa och började att berusa mig på T-sprit och allt möjligt.

Så en torsdag kväll hade jag varit på Maria-Pol och pratat med min assistent på nykterhetsnämnden, för jag ville bli inlagd igen. Det fick jag dock inte, för då skulle jag på ”torken”. Jag gick därifrån och träffade en kompis, som hade flera flaskor vin.

Här kan du anmäla dig till bibelskolan 19 okt—25 nov

Skicka kupongen till: Bibelskolan, c/o Maranata-församlingen, Box 344, 101 24 STOCKHOLM
Tel: 08/23 52 30

☐ Jag ämnar delta hela tiden

☐ Jag ämnar delta i bibelskolan tiden:

Namn:

Adress:

Postadress:

Telefon: Född:

Vi drack en hel del och började gå längs Ringvägen, och så hamnade vi i Maranata-tältet i Tantolunden. Min kamrat och jag satt och pratade om hur lyckliga alla som satt på scenen såg ut, och då tänkte jag att det var säkert tillgjort allt det dom pratade om.

Jag sade åt min kompis: "Vi går härifrån!" Vi gick ut, men jag kände på mig att det var något som inte var rätt med mig. Jag återvände tillbaka till tältet och satt och pratade med ungdomarna där. De fick reda på att jag hade problem med sprit och knark och var bostadslös. De ordnade så att jag fick komma med till Johannelund och dricka kaffe, sedan skulle jag få bo på Gamla Bro. Jag var faktiskt den förste utifrån gatan som fick bo där. Då kände jag vilken värme, glädje och omtanke dom utstrålade, och då förstod jag att deras lycka inte var tilljord.

Pingstafton blev jag frälst, och då tog Jesus alla mina laster med sig. Det var en underbar upplevelse att vakna upp på morgonen och inte känna något behov av sprit. Jag var renad i Jesu dyra blod.

Det är underbart att få vittna och tala om för människorna vad Jesus har gjort. Du som inte är frälst och läser det här; tänk på att en dag ska du stå till svars inför Gud. Vi lever i en mycket sen tid. Alla tecken tyder på att Jesus snart kommer tillbaka för att hämta sin brud. Ska du vara med den gången, så måste du ha tagit emot Jesus i ditt hjärta (Rom. 10:8—13). Du kanske säger så här: "Det där hinner jag med när jag blir gammal!" Men käre vän, varken du eller jag har löfte om någon morgondag (Luk. 12:17—21). Du kanske säger: "Vad ska mina grannar, arbetskamrater och anhöriga säga?" Men käre vän, de är ett dåligt försvarstal, för det är dig det gäller — livet eller helvetet. Läs liknelsen om den rike mannen och Lasarus, så förstår du säkert vad det gäller. Valet kan inte bli så svårt (Luk. 16:19—25).

Gud välsigne dig att ta emot Jesus som din personlige Frälsare; och du som är frälst, håll lampan brinnande (Matt. 25:1—13).

Guds frid!

KJELL-ERIK

Prenumerera på

MISSIONÄREN

För skolevangelister.

Pris 12:—/år

Adress:

Midnattsropet, Box 1236,
161 12 Bromma

Samfunden och statsbidragen

□ Utan några idémässiga navigeringsinstrument driver de ledande tjänstemännen inom samfunden vidare i riktning mot ett allt större ekonomiskt beroende av statsmakten, skrev Sven Nilsson, pastor inom ÖM, i Missionsbaneret och öppnade tidningens spalter för en debatt om samfunden och statsbidragen.

Det som närmast föranledde Sven Nilsson att ta till pennan, var den frikyrkliga samrådskonferensen i Lundsbrunn, som Sven Nilsson menade endast hölls samman av det gemensamma intresset för statens miljoner. Genom statens bidrag till trosamfunden har vi fått en ny typ av ekumenik, skrev Sven Nilsson — en ekumenik kring guldkalven.

En sak som speciellt oroar är den statligt tillsatta samarbetsnämnden med uppdrag att fördela bidragen mellan samfunden. En förändring av nämnden i den riktning kritiken varnat för, är vi redan inne i förklarade Sven Nilsson. Det kan utläsas av att det t. ex. var samarbetsnämnden och inte det av frikyrkorna själva tillsatta Frikyrkorådet, som undertecknade remissen i stat/kyrkafrågan.

I en kompletterande artikel karaktäriserade t. f. rektorn Sigfrid Deminger överläggningarna närmast som en utvidgad riksdagsdebatt, eftersom de olika samfunden främst representerades av sina riksdagsmän. Den idémässiga och teologiska medvetenhet, som präglade den klassiska frikyrkligheten är nu på väg att gå förlorad, menade Sigfrid Deminger.

Tre veckor senare utvecklade Deminger sin syn ytterligare på statsbidragen. Statens

miljoner kommer inte bara att förändra våra ekonomiska villkor, skrev han, utan kommer att få konsekvenser för den andliga utvecklingen över hela fältet. De psykologiska effekterna kan bli ytterst ödesdigra. Frikyrkorna blir mer och mer identifierade med det kulturarv och det samhälle, som fler och fler känner sig lurade av, skrev Deminger.

Kritiken från Sven Nilsson och Sigfrid Deminger mötte dock inte någon större förståelse av tidningen Missionsbaneret. I en ledare menade man att hela frågan om de statliga bidragen och våra relationer till stat/samhälle var så komplicerad och nyanserad, att man inte behövde vara alldeles vilseförd för att se saken från andra infallsvinklar än reservanterna. Det var nämligen väldigt svårt att i detta vårdssamhälle dra gränser mellan samhällets och församlingens diakonala ansvar och verksamhet, skrev man.

Den fruktan ledarskribenten hyste för framtiden var inte faran att bli beroende av statsmaktens gillande utan en negativ och räddhågad inställning till stat/samhälle som i sin förlängning kunde komma att leda till en samhällsnegativism, nära besläktad med Jehovas Vittnen.

Trots allt fungerar vårt land som ett av världens mest mogna demokratier, skrev Missionsbaneret. Om det nu skulle vara så, att det etablerade samhället, som vi alla hjälpt till att skapa, även behöver den samverkan, som bidragen kan vara ett uttryck för, vore det föga psykologiskt att vända sig bort, slutade Missionsbaneret sin ledare. □

● Hur blir det med idealismen då?

Sedan artiklarna i MB skrevs, har detta hänt. I en skrivelse till regeringen begär Sveriges Frikyrkoråds samarbetsnämnd ytterligare medel, sammanlagt 30 milj kr av staten. Det skulle för t. ex. pingströrelsens del betyda 80 kr per medlem. I år får pingstförsamlingarna 28 kr för varje pingstvän.

Det är i pingströrelsens fall Centrala hjälpkassan, som har hand om utdelningen. I år har man tänkt göra en speciell satsning för lågavlönade predikanter genom att för deras underhåll anslå 1 milj kr. Endast 5 % av pingstförsamlingarna har sagt nej till statsbidrag.

Det skall bli intressant att se hur många

pingstpredikanter, som kommer att låta sig betjänas av dessa statsmedel. Klart är i varje fall att man snabbt närmar sig den ställning, som vårt statligt avlönade prästerskap befinner sig i.

Frågan är nu bara, hur man har tänkt behålla idealismen på för sätt. Och hur blir det med kallelsemedvetandet och förkunnelsen? Hur skall man också kunna utesluta någon medlem, när man för varje sådan erhåller 80 kr? Det fanns en tid då det var svårt att få sin ansökan om utträde beviljad, om man gick över till Maranata. Idag har situationen blivit ännu mer tillspejsad.

Gustaf

Världen idag

Kontaktskapande

□ Det finns bibliskt stöd för att dans i och för sig inte behöver vara mot Guds vilja, lugnar Sven Danell, biskop em., en frågande med samvetsbetänkligheter i sin spalt i Budbäraren. Visserligen har han aldrig själv dansat, men, förklarar han lärt, det kan svårligen förnekas, att dansen när den är som bäst kan vara ett kontaktskapande medel av hög klass mellan unga pojkar och flickor. Sven Danell konstaterar med tillfredsställelse, att dansen i våra dagar håller på att ställas under Honom som ensam kan helga vår glädje, och därmed återerövas från djävulen, som tidigare ensam lagt beslag på den.

Här har vi tydligen också ett försummat missionsfält skall vi förstå. Om de kristna ordnade egna danstillställningar, skulle allt färre behöva gå till de profana dansställena, och följaktligen måste också djävulen bli antingen lite frommare eller helt förlora fältet. Vad annars?

USA:s president

□ USA:s nye president är frälst, påstås det. Han är anglikan och står i ständig kontakt med den amerikanske evangelisten Bill Zeoli. Så nu kan vi vara trygga.

Kyrklig förnyelse

□ Orden Societas Sanctæ Birgitte i Vadstena kommer att få större betydelse härefter i svenskt kyrkoliv, tror biskop Bertil Gärtner. Det skall ske genom betoning av liturgin och högtiden i gudstjänsten och ett innerligt och levande fromhetsliv.

Förhinder

□ Kyrkans Världsråds nästa generalförsamling kommer att hållas i Nairobi i Kenya. Ursprungligen hade Jakarta fått inbjudan, men på grund av den muhammedanska opinionen i landet och invändningar från den rysk-ortodoxa kyrkan mot landets politik, beslöt man att flytta mötet.

EG latiniseras

□ Inom EG har en markant intresseförskjutning ägt rum, kan vi läsa i Veckans affärer. För engelsmännen har det kommit som en obehaglig överraskning att EGländerna är likgiltiga för ett fortsatt engelskt medlemskap. EG betraktar f.n. Nordeuropa som ett avslutat kapitel. Nu är det relationerna till Sydeuropa och Nordafrika som ges absolut prioritet. Det är speciellt Frankrike som vill stärka det latinska inflytandet och minska det anglosaxiska. Så fort en liberalisering sätter in i Grekland, Portugal och Spanien kan dessa länder räkna med Frankrikes fulla stöd i dess mellanhanden med EG. I bakgrunden skymtar även oljestaternas miljoner.

Portugal

□ Den politiska revolten i Portugal har helt förändrat situationen för de evangeliskt kristna i landet. Censuren har avskaffats och predikanterna är inte längre bevaka-

Storsamling

□ Det största möte som någonsin ägt rum i kristen regi hölls nyligen i Korea. 1,3 milj. människor samlades vid ett enda nattmöte under "Explo 74" i Campus Crusades konferens om evangelisationsmetoder.

Muslimsk mission

□ Nu har det beslutats att alla teologiska fakulteter vid muslimska universitet skall inrätta missionskolor för att utbilda missionärer.

Presstödet

□ Tidningen Dagen har för 1974 erhållit presstödet med 2.592.000 kr.

Rekristianisering

□ Folkets tidning i Peking har i en artikel, där man attackerat Sovjet, även angripit den "rekristianisering" som sker i landet, läser vi.

ordet och vår tro

Medlemskap i Svenska kyrkan

Fråga: Varför föreslår inte Maranata sina medlemmar att tillhöra endast en församling och icke dessutom Statskyrkan?

Svenska kyrkan predikar ju aldrig personlig frälsningsupplevelse och pånyttfödelse — icke bibliskt vattendop och andedop — icke helbrädagörelse och övriga nådegåvor — icke Jesu tillkommelse m.m. Denna kyrka viger sina präster och håller konfirmation m.m. obibliska företeelser...

Många missionsförsamlingar såväl som ÖM:s församlingar anlitat sina medlemmar att icke tillhöra två församlingar.

Låt oss få veta varför Maranata tiger och samtycker /?/ till nuvarande förhållanden.

Frälst

Svar: Det är nog ett ganska grovt missstag att påstå, att Maranata har tigit i denna fråga om församlingstillhörighet. Under alla år har just församlingen varit det ämne, som sysselsatt oss mest, därför att det är församlingen, som är Guds instrument och redskap här i tiden. Församlingens frälsning och förlossning är något av det mest fantastiska vi har att läsa om i bibeln.

Jag rekommenderar att läsa Arne Imsens böcker, som behandlar väckelseproblematik m.m. och även Maranataväckelsens ställning till Svenska kyrkan och de övriga samfunden.

För några år sedan togs denna sak upp i Midnattsropets spalter. Det var vid ett bi-

belstudium av Nya Testamentet, där Svenska kyrkan framträdde som en fruktansvärd institution.

Kollektivanslutningen och uttraderandet av den personliga tron såsom förutsättning för frälsning och pånyttfödelse är helt andefrämmande för Nya Testamentet. Läran om arvsynd, objektiva nåden, barnbegjutningen och konfirmationen är bara några saker, som visar hur främmande Svenska kyrkan är för nytestamentligt församlingssliv.

Många av samfunden är idag endast monument över gångna väckelser och rörelser hos det svenska folket. Att vi sedan uppmanar människorna som upplevt verklig frälsning med dop genom nedsänkning och andedop att gå "utanför lägret" är inget märkligt. Upp. 18:2.

Fotnot: Arne Imsens böcker är: "Har Lewi Pethrus rätt?", "I världen men icke av världen" och "Tid att vakna".

GUNNO ANDERZON svarar på bibelfrågor. Välkommen med dina frågor till Ordet och vår tro, Midnattsropet, Box 1236, 161 12 Bromma 12.

Korset – vår berömmelse

Att korset skulle vara antikrists handelsmärke är ett vågat påstående, säger Yngve Stenfelt apropå en artikel i *Midnattsropet*. Är det inte fastmer på det sättet att djävulen hatar korset? Visserligen har det blivit avgudat, fortsätter han, men kyrkornas missbruk till trots förblir korset vår berömmelse.

Att *Midnattsropet* lät publicera W. Håkanssons artikel har väckt många frågor hos våra läsare. Vi återkommer därför till samma ämne i senare nummer.

□ Jag vill här framföra berättigad kritik mot W. Håkanssons artikel "Förenade under förbannelsens symbol", i det sista MR (nr. 14). Det är för mig förvånansvärt att nämnda artikel har kunnat forcera spärarna hos MR:s redaktion. Att "Antikrists s.k. "karismatiska" väckelse" får några välförtjänta slag, uppväger på intet sätt den vanära korset utsätts för. Artikeln representerar en form av adventistisk lag-gärningslära, där man naturligtvis inte har någon användning för korset. Adam skall tydligen utföra Guds vilja (lag), enär korset endast utgör "djävulens tortyrredskap" i denna terminologi. Säkert går gamle Adam med på nog så många restriktioner, bara han slipper döden — korset. Givetvis sker allt av "lust och glädje" och av "kärlek", då målet aldrig kan bli någonting annat än ett tillfredsställelse av ett fariseiskt ego. Men ack, vilken utopi!

Att korset placerats på "kyrktorn, altaren, gravvårdar eller hängande i en kedja" är fullt riktigt — men märk väl — som symbol. Korsets princip och kraft är i kyrkohistorien okänd men har alltid varit väckelsehistoriens inneboende kriterium. "Förbannelsens trä, djävulens tortyrredskap, har satan så förhärsligt att det blivit kyrkornas heliga kors", får vi veta. Vad som däremot förbigås med okunnighetens tystnad i artikeln är vad Paulus nämner: "— — — vad mig angår, så vare det fjärran ifrån mig att berömma mig av något annat än av vår Herres Jesu Kristi kors, genom vilket världen för mig är korsfäst och jag för världen. (Gal. 6:14). Vidare: "Ty Kristus har icke sänt mig till att döpa utan till att förkunna evangelium, och detta icke med en visdom, som består i ord, för att Kristi kors icke skall berövas sin kraft. Ty talet om korset är visserligen en dårskap för dem som gå förlorade, men för oss som bliva frälsta är det en Guds kraft." (1 Kor. 1:17-18).

Att korset varit föremål för tillbedjan i historien är sant. Vad har för övrigt inte blivit avgudat? Tar man nu fram historien, så är det väl ett rimligt krav att man behärs-

kar grunderna i ämnet och inte som i artikeln, lösrycker en begivenhet utan att ta hänsyn till omständigheterna omkring och ur vilket händelsen inträffat. Visst har korset blivit avgudat, men kan man i sammanhanget förbigå hurudan den "kristenhet" var till sin kärna som tillbad korset? Knappast utan att snedvinkla historiskt material, till sin egen fördel. Ta ett annat ex.: Församlingen (kyrkan), även den har avgudats och de "bästa" medlemmarna helgonförklarats — men inte föranlåter väl detta oss att utmönstra bibelns församlingstanke. Skökan vill vi uppehålla och gärna öka distansen till. Så upptäcker vi att skökan firar nattvard — men inte slutar vi väl därför med brödsbrytelsen. Kyrkornas missbruk till trots förblir korset vår berömmelse!

I artikeln nämns, att "— — — livets Ande, det är Guds kärlek, boende inom mig har dödat köttets olydiga och laglösa sinne — — ". Ja, det kan nog vara så sant, men varför ges ingen kunskap om det medel Guds Ande använde för detta dödande — KORSET?

Att korset skulle vara det märke som omtalas i Upp. 13:e kap. är väl ett vågat påstående? Var finns täckningen för en sådan tolkning? Är det inte fastmer på det sättet att djävulen hatar korset? Är det inte ett upp- och nedvänt, brutet kors djävulen använder som fredssymbol? Vidare, i den djävulsfilm som just nugörsittintåg på de svenska biograferna, där användes enligt uppgift ett kors i en av de mest förnedrande och vidriga scenerna man förmår spela. Vore det tänktbart rent logiskt, att djävulen skulle utsätta korset för en sådan vanära om det vore antikrists handelsmärke? Skulle djävulen ge sig tid under de korta dagarna han har kvar av sin nedbrytande aktivitet, att utsätta korset för denna smålek om korset inte representerade en andlig realitet och maktställning under vilka hans positioner hotas? Knappast!

Varma Maranatahälsningar med Gal. 2:19—21.

Mitt liv har förändrats...

Kära vänner, Guds frid!

Då mina tankar ofta gått till Johannelund och vännerna där, har jag fått lust att sända er en hälsning.

Om vi än icke kan se varandra, så arbetar vi ändå som bröder och systrar för samme Herre. Det är en stor uppgift. En stor styrka är det att få arbeta för en Herre, som vi icke kan se men som har sin boning i oss.

Midnattsropet kommer hit var 15:e dag och är både intressant och uppbyggande. Genom vittnesbörd och bilder kan jag se många av de vänner, som jag personligen har fått kontakt med.

En del exemplar av *Midnattsropet* har också varit till hjälp och lärdom för andra här. Det nummer, som beskrev Branhamsläran i Brasilien, kom mig personligen mycket till hjälp. Några vänner här och jag kom nämligen i kontakt med den läran. Jag är tacksam att jag i tid fick komma under nåden på nytt.

Inspelade sånger och tal från Johannelund har nått hit och gett vittnesbörd om Jesus och hans snara återkomst.

Här i Verdal har det kommit igång ett företag som tillverkar oljeboringsplattformar för att borra efter olja i havet. Mycket folk flyttar hit för att arbeta och bygga sig ett hem. Då bygden förut var jord- och skogsbruksbygd, förändras härmed miljön och därmed folket.

Av de inflyttade är det få frälsta, som man har hört något om. Så arbetarna är få, men skörden är stor. Vi behöver förbön för att bevaras i kampen för det fulla evangeliet.

Jag känner speciell anknytning till er, då det var vänner där, som gick till mig med frälsningens budskap, och det gjorde att jag kom till Malmköping. Jag fick där Andens dop och blev döpt i vatten. Jag kom sedan till Johannelund på bibelskolan en vecka.

Mitt liv har förändrats helt på det viset att jag ser helt annorlunda på människorna och världsutvecklingen nu än förut. Förut konkurrerade jag med mina arbetskamrater, men nu älskar jag dem och vill att de må bli frälsta. Vi behöver er hjälp till att be för dem och mina ofrälsta anhöriga.

Kära vänner, ni ligger mig varmt om hjärtat, och därför får jag be till Gud för er fortsättningsvis.

Svein Sende
Verdal, Norge

Mästarens testamente

I några artiklar framöver kommer Carl Åsebäck att närmare visa på innehållet i vår Mästares testamente. Grunden för Mästarens testamente är, framhåller Carl Åsebäck, Jesu fullbordade verk på Golgata och att vi i tro åberopar löftena och beder vår himmelske Fader, att han för Jesu skull infriar dem.

● Carl Åsebäck är medlem i Maranata-församlingen i Göteborg och har varit med där ända sedan första början. Han blev frälst redan 1908 och tillbringade sin första tid i EFS men kom sedan med i pingstväckelsen på 30-talet. Carl Åsebäck har varit affärsman, metallarbetare och byggnadssnickare. Ett tag drev han också en snickarverkstad. Idag är han pensionerad och bor tillsammans med sin fru Ruth i Mölndal.

Det kan ju synas onödigt att skriva om Mästarens testamente, då vi ju har både gamla och nya testamentet i vår bibel. Det är ju inte heller fråga om något uttömmande bibelstudium. Det skulle bli alltför långt. Min mening är endast att peka på en del, som jag tror, har en stor betydelse, när vi läser Guds ord och söker tillämpa detsamma i vårt dagliga liv.

Mästaren är Jesus, och Hans testamente är klart och tydligt. Han har lämnat det åt oss, inte för att vi skulle råka i gräl om detsamma utan för att välsigna oss genom rikedomarna, som det förmedlar. Det outtömliga arv som vår Frälsare efterlämnade åt oss är outtömligt, så att det räcker mer än väl åt oss alla. Jesus önskar blott att vi tar ut av rikedomarna som han vill giva åt oss. En sångare sjunger: "När vi har nått botten av tillgångar egna, vår Fader då endast begynt att ge ut."

Jesus har beseglat sitt testamente genom sin död på Golgata kors. Men han uppstod ur graven och gav därmed evigt gällande kraft åt sitt testamente.

Ett testamente har även villkor för arvets utfående. Detta är för vår del inte det minst viktiga. Under bön till Gud om att hans namn må bli förhärligat, vill jag försöka betrakta en del av dessa spörsmål.

C.A.

När vi läser ett testamente skärper vi nog alla sinnen för att intet ord eller mening skall gå oss förbi. Detta när det gäller det jordiska, som dock skall förgås. Vi vet inte om vi någonsin skall få någon nytta av vad vi läser, eller hör föreläsa. Vårt liv här på jorden är ju så ovisst. Vi har inte löfte om morgondagen ens. Men detta tänker vi inte på i den stunden, kanske knappast någonsin. Men om vi någon gång kommer till eftertanke, så vet vi dock att vårt liv kan vara avklippt i nästa sekund. Hur mycket mer bör vi inte då skärpa oss, när vi läser Guds

eget ord, som innehåller hans testamente till oss.

Medan Jesus vandrade med sina lärjungar, predikande samt utförande tecken och under, gav han såväl enskilt sina lärjungar, som offentligt i sina predikningar, otaliga löften samt undervisning om hur de skulle uppträda vid olika tillfällen. Detta var kanske särskilt framträdande när han talade om sin bortgång. Alla dessa löften kan man ju säga var hans testamente till dem som lyssnade då, men det är lika mycket hans testamente till oss som i dag läser hans ord. Det har sedan dess ej blivit upphävt, utan det gäller ännu i obegränsad kraft för alla som uppfyller kraven som testamentet uppställer för erhållande av löftenas uppfyllelse.

Nu har dock under tidernas gång, beklagligt nog, bibelordet lästs och tolkats på så många olika sätt, många gånger av själfunden inspirerat. Han vill ju röva bort ifrån oss de verkliga rikedomar som vi har i Jesus. I nuvarande tid sätter han in alla krafter på att genom nya bibelöversättningar få bort det ena ordet efter det andra, ur detta testamentets krafter. Om han kan fördunkla löftena så blir det inte så många som gör anspråk på deras uppfyllelse. När så inga tecken och under sker, så får han behålla sina tillbedjare i sömntillstånd. Där Guds ord predikas med kraft, och tecken och under sker i Jesu namn, där vaknar folk upp ur sömnen och söker frälsning.

En tolkning av bibelordet som varit mycket populär, och är det nog ännu i en del kretsar, säger att dessa löften som Jesus givit gällde den första kristna tiden, att det endast var under den tiden som tecken och under skulle kunna ske. Dessa bibelkritiker menar till och med att bibeln själv ger dem rätt. Ifråga om tungomålstalendet säger de, med darr på rösten: Det står ju att "tungomålstalendet skall taga slut". Så sätter de punkt, i stället för att fortsätta läsningen att "när det kommer som är full-

komligt, då skall det försvinna som är ett styckverk." Man hör dock aldrig att någon i samma andetag proklamerar att *kunskapen skall försvinna*, och dock står det i samma bibelvers, i 1 Kor. 13: 8.—10. "Ty vår kunskap är ett styckverk, och vårt profeterande är ett styckverk; men när det kommer som är fullkomligt, då skall det försvinna, som är ett styckverk." Trots alla dessa bibelkritiker står dock Guds ord fast, och var och en som lutar på ordet skall finna att det håller. Jesus själv säger att "Himmel och jord skola förgås men mina ord skola aldrig förgås."

Vägen till frälsning

Grunden för Mästarens testamente är det lilla men dock så allt överskuggande ordet i Evangelium enligt Joh. 19: 30. "Det är fullbordat". Det sista av Jesu frälsargärning var fullgjort. Han hade givit sitt liv för en fallen värld, för mig och dig. Därmed hade han öppnat pärleporten in till en evig salighet för alla. Han tog vårt straff på sig, och vann en evig frälsning, för all världen. Men för att bli delaktig av denna frälsning fodras att vi i tro tager emot den. När fångvaktaren i Filippi frågade de fångna apostlarna vad han skulle göra för att bli frälst, fick han svaret: "Tro på Herren Jesus Kristus så bliver du med ditt hus frälst." Så enkelt var det, och han tog emot i tro och

blev frälst och döpt samma timme på natten. När människorna frågade Jesus i Joh. 6: 28 "Vad skola vi göra för att utföra Guds gärning," fick de till svar: "Detta är Guds gärning att I tron på den han har sänt."

I Joh. 14: 1 säger Jesus: "Edra hjärtan vare icke oroliga. Tron på Gud; Tron och på mig." Tron är den hand med vilken vi kan omfatta frälsningen. Det heter att "Tron är en fast tillförsikt om det man hoppas, en övertygelse om ting som icke synas."

När man läser ett testamente så är det inte själva orden på papperet som är rikedomarna som testamentet avser. Det är ju det som ordet beskriver, som är själva rikedomerna. Så är det i ett jordiskt testamente. Samma är ju också förhållandet med Mästarens testamente. Löftesorden i vår kära bibel är så att säga nyckeln till skattkammaren. Om vi bara använder nyckeln och upplåter dörren genom tron, så har vi bara att ta för oss av Guds oändliga rikedomar. Och han vill ingenting hellre än att vi i tro tar för oss av dessa skatter.

Bönens hemlighet

I Evangelium enligt Matt. 18: 19, v. läser vi. "Ytterligare säger jag eder, att om två av eder här på jorden komma överens att bedja om något, vad det vara må, så skall det beskåras dem av min Fader, som är i himmelen. v. 20. Ty var två eller tre äro församlade i mitt namn, där är jag mitt ibland dem." Detta visar kraften och förmånen att samlas till bön och lovprisning, samt att därvid i tro komma överens om något särskilt böneämne vilket leder till Guds namns förhållande och människors frälsning. Detta bör ju alltid vara drivkraften i vår bön.

I Joh. 16: 23—24 läser vi: "Sannerligen, sannerligen säger jag eder; Vad I bedjen

Fadern om det skall han giva eder i mitt namn. Hittills haven I icke bätt om något i mitt namn; bedjen och I skolen få, för att eder glädje skall bliva fullkomlig." När Jesus har utplånat alla våra synder, och allt som plågat och ängslat våra sinnen, samt intagit sin plats på hjärtas tron, då har han också ingjutit sin kärlek i våra hjärtan. Då blir det naturligt att han får del av alla våra tankar, samt taga del av våra önskningar och behov. Då blir det helt naturligt för den frälsta själen att bedja i Jesu namn, och tacka och prisa honom för bönesvar. Vi glömmar kanske vad Jesus säger i sin översteprästerliga förbön i Joh. 17: 23, "och att du har älskat dem såsom du har älskat mig." Men på grund av att det jordiska så ofta vill dominera våra tankar, kommer Anden inte till att hålla Guds kärlek till oss levande för våra hjärtan och så gå vi kanske där suckande i stället för jublande över frälsningen. Jesus säger enligt v. 21 "såsom du, Fader, är i mig och jag är i dig, också de må vara i oss, för att världen skall tro, att du har sänt mig."

Jesus säger: "Vad I bedjen Fadern om det skall han giva eder i mitt namn". Jesus har vunnit det åt oss genom sitt offer på Golgata. När han utropade på korset: "Det är fullbordat." Då var löftena i hans testamente till oss beseglade. Då var Guds

underbara faderskärlek till en fallen värld bevisad, och hans underskrift på testamentet fullgjort genom Sonen, och testamentet giltigt till 100 procent. Villkoret är endast att vi i tron går ut på löftena och beder vår himmelske Fader, att han för Jesu skull infriar dem.

I Joh. 16: 26—27 läser vi: "På den dagen skolen I bedja i mitt namn. Och jag säger eder icke, att jag skall bedja Fadern för eder, ty Fadern själv älskar eder, eftersom I haven älskat mig och haven trott, att jag är utgången från Gud."

Enligt Matt. 7: 7—8 säger Jesus: "Bedjen och eder skall varda givet; söken och I skolen finna; klappen och för eder skall varda upplåtet. Ty var och en som beder, han får och den som söker han finner; och för den som klappar skall varda upplåtet." Jesus finner det nödvändigt att inpränta i sina lärjungars hjärtan, så att alla tvivel skulle försvinna som möjligen skulle vilja tränga på. Enligt Mark. 11: 24 säger Jesus: "Därför säger jag eder: Allt vad I bedjen om och begären, tron, att det är eder givet; och det skall ske eder så." Joh. 14: 13—14, "Och vadhelst I bedjen om i mitt namn, det skall jag göra, på det att Fadern må bliva förhålligad i Sonen. Ja om I bedjen om något i mitt namn så skall jag göra det..."

Maranataförsamlingen Stockholm

inbjuder till

FÖRSAMLINGSHÖGTID 19 okt

Bibelskolan börjar med invigning (prel.)
av NYA LOKALEN GAMLA BRO

VÄLKOMMEN.

DAGS ATT FÖRNYA PRENUMERATIONEN PÅ MIDNATTSROPET

**Posta
redan
i dag**

Använd kupongen till höger. Betala när inbetalningskortet kommer.

Prenumerationspriset är:

Helår 45:—, halvår 23:—, kvartal 12:—. Lösnummer 1:80:—. —Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige. Gåvor till tidnings- och traktatmissionen mottages med tacksamhet. Postgiro 57 16 20-4.

Jag prenumererar på Midnatts-
ropet och betalar när inbetal-
ningskortet kommer

☐ Är ny prenumerant

Efternamn

Förnamn

c/o

Gata, Box, Postlåda etc.

Post-nr

Postanstalt

☐ kvartal 12:—

☐ halvår 23:—

☐ helår 45:—

Frankeras ej
M. R. betalar
portot

Till
MIDNATTSROPET
Pren.avd.
Box 1236
161 12 Bromma 12

Svarsförsändelse
Konto nr 4745

klokare. Sanningen är den, att ju mer vi läser, desto mer ineffektiva, dumma och avtrubbade blir vi. Vi kan se på TV så mycket att vi börjar gå omkring och se ut som en TV-skärm i ansiktet. Faktum är, att vi blir likt alltsammans vi umgås med, både i språk och i sätt. Vi kan läsa saker och sedan upptäcka, att vi börjar identifiera oss med det vi läser, med miljön och med människorna. Vi tar deras ord, deras liv och deras hållning. Vi skaffar oss ideal utanför på jorden. I bibeln står det: Se på Jesus!

Samtidigt kan vi vara så enkelriktade, att vi tror att Gud är beroende utav tekniska hjälpmedel för att få fram sitt verk. Därför kämpar vi och slåss för att få femton minuter i radio eller tio minuter i TV för kristna program. Men vad är det vi presenterar för någonting? Jag tror himmelen många gånger gråter över vad som presenteras. Om det någon gång kommer in ett levande evangeliskt budskap, så är det snart neutraliserat av alla andra motsatta effekter och av en förkunnelse, som är urvattnad, inomvärldslig och trång. Att tro att vi måste komma in i TV är lögn, ja, en livslögn.

Låt oss se sanningen som den är. Gud har aldrig sagt: "Ge mig dessa tekniska resurser så skall ni få väckelse!" Gud har aldrig frågat efter institutioner eller tekniska hjälpmedel, men han har frågat efter levande människor, som lever för Jesus i alla möjliga sammanhang både hemma och borta. Börjar du och jag verkligen leva ut vårt gudsliv, har det fortplantande verkan, så att andra också börjar leva ut sitt gudsliv. Då blir det liv och rörelse ibland Guds eget folk, och genom de alltfler människor, som sätts i brand, så växer nåden. Vi kan stänga alla institutioner och alla massmedia som existerar, och väckelsen kommer ändå att bryta fram. Vad vi behöver är att lära känna Jesus och bli lik honom. Därför måste vi lägga av oss allt som är oss till hinder, d. v. s. vi måste se till att vårt sinne inte är så överbelastat och fyllt med så mycket oväsentligt att där inte blir rum för Andens uppenbarelse. Skall vi bli fyllda av Anden, måste därför Gud tömma oss på allt vårt mänskliga innehåll, våra idéer, tankar och förutfattade meningar.

Använder riset

Vilka medel använder då Gud, när han fostrar för ett sådant ändamål? Gud är enormt omodern, därför att han använder aga. Han frågar icke om det är pedagogiskt eller psykologiskt försvarligt att aga sina barn. Gud använder riset. Att vara glad och jubla är inte alla gånger något

tecken på att man är rätt inför Gud. Tecknet på att man är äkta son, är att man får stryk.

Mina föräldrar gick aldrig till grannen och slog deras barn, men jag fick mycket stryk. Det hjälpte också. Ibland sa grannens barn om mina föräldrar: "De är inte kloka!" Ibland så frestades vi att hålla med dem, ända tills det visade sig, att de verkligen var kloka. Sedan jag blivit äldre, är det nämligen inte så mycket som jag kommer ihåg ifrån barndomen som just detta, fastän jag hade en väldigt dramatisk barndom med krig och besvärigheter. Jag har vissa minnen, som jag aldrig glömmar, och det är alltid i samband med att jag fick stryk. Det är inga negativa minnen. Vet du varför? Jo, de gångerna jag fick verkligt stryk, då lärde jag känna far och mor, för de gav mig inte stryk i vrede och elakhet utan i kärlek. Jag lärde mig, att det kostade dem mera att ge mig stryk än min smärta. De led mer än vad jag led, därför att jag minns gånger, då jag såg hur båda två grät.

Himmelsk karaktär

Gud behöver inte fråga oss om någonting, därför att han vet allting. Han måste dock leda oss fram till den punkt, då vi erkänner sanningen och bekänner vår synd som den är. Ända tills vi kommer fram dit, agar han oss. Gud vill ha fram en karaktär som i första hand icke skall passa på jorden utan som skall passa i himmelen. När vi kommer hem dit, skall vi inte komma med en mängd defekter i vårt väsen. Vi skall inte vara vildvuxna och otyglade utan fostrade av samma nåd, som frälste oss i pånyttfödelsens under. Den som icke vill underordna sig andarnas fader, kommer aldrig in i himlen.

Gud går icke ut och tuktar Satans barn på det sätt som han tuktar dig och mig. Vi kan frestas att se på människor och säga: "O, vad bra det går för dem. Se på deras ekonomi, se på deras studier och framgångar på alla områden!" Börjar vi undersöka vad orsaken är, upptäcker vi att vi knappast haft tid att studera eller ägna oss åt oss själva, därför att vi varit så engagerade i verksamheten och med på så många möten.

Jag kan berätta om en ung man, som hade en villa i sin ägo. Utanför sitt hus hade han också en trädgård. Ett faktum var, att hans trädgård inte såg så där särskilt välskött och vacker ut. Hans grannar pekade på den och sa lite förebrående: "Tänk, att han skall vara en kristen!" Faktum var, att just av den anledningen, att han var en kristen så var trädgården som den var.

Det gick några år, och mannen flyttade hem till Herren. Då visade det sig, att visserligen var det sant, att han inte hann göra så kolossalt mycket åt sin villa och sin trädgårdstäppa här på jorden, men han gjorde något som grannarna inte gjorde:

Han bad till Gud. När han sedan flyttade hem, så kom vittnesbördet om honom. Han hade satt ett djupt och varaktigt spår i deras liv. Han gick till mötena och han var med i församlingens arbete. Det var inte frågan om församlighet, att han inte hade gjort så mycket åt sin trädgård, utan det var brist på tid. I valet av två ting, ville han först och främst tjäna Gud. Han sökte först Guds rike, och allt det andra fick komma i andra hand.

Man kan understundom tänka så här, att det måste vara något fel någonstans, när man utsätts för Herrens tuktan. Men det är inget fel. Det är bara det att man fått till ögonmärke, ting som icke synas, och man leds i en riktning, som världen inte förstår. När världen applåderar sina vänner och deras framgångar, så kanske den kristne kämpar sin kamp, tuktrad av Herren. Kanske Herren har tagit ifrån honom eller henne både det ena och det andra, och det kan understundom se nästan ut som om de är överlämnade åt ödet och åt oblida och hemska makter. Det var det psalmisten Asaf såg och frestades till bitterhet. Men det kom en dag, då han fick se något annat. Han fick se vad han ägde i Herren och blev tröstad.

Lättköpt framgång

Min älskade vän, tag icke den kortsiktiga vägen, den väg du kan vinna framgång lättast! Exponera och exploatera icke dina gåvor! Bry dig icke om att världen ibland bejublar eller ibland belackar, och låt inte ljumma kristna bli ett hinder i din andliga utveckling. Se icke på världen, även om du skulle få pengar, göra karriär och ha framgång. Det är en lättköpt framgång. Se på Jesus och välj på samma sätt som Jesus gjorde. Vi kan läsa om honom, att han i stället för att ta den glädje som låg framför honom, utstod korsets lidande. Han beträdde smärtornas väg och fostrades till lydnad. Det finns en framkomlig väg och det är korsets smala väg. Det ser icke så ut, men så småningom så skall det visa sig, att vi har kommit in i en högtidsfirande församling av förstfödda söner. Kortsiktigt såg det ut som om vi förlorade allt, men i realiteten vann vi allt. Och även om vi icke vann jorden nu, så skall vi besitta den, för det är de saktmodiga som skall besitta jorden, och de saktmodiga är vi. Så får vi både jord och himmel!

Låt oss följa Jesus! Låt oss icke skaffa oss ett eget litet lyckorike, på sidan av Guds vilja! Låt oss lägga av allt som är till hinder, för att vi må komma framåt på Guds väg! Låt oss viga våra liv i helig tjänst åt en Frälsare som köpt oss utan prutmän och kompromisser! Låt oss icke se på de religiösa i tiden och frestas till eftergifter! Låt oss icke följa minsta motståndets lag och bli religiösa medelmåttor! Låt oss i stället se på Jesus och fullborda vårt lopp i gemenskap med honom! □

Stora nyheter

Maranata budskap på KASSETT

Församlingssång — bibelstudier — väckelsemöten —
inspelat på MRM/KASSETT

KB 30812 Arne Imsen:
MÄNNISKANS SLUT - GUDS BÖRJAN
*1 Mos.11 Babels torn - språkförbistringen
människans slut. 1 Mos.12 Guds början -
med Abraham.*

KB 31218 Arne Imsen:
FÖRSAMLINGEN OCH PARTIPOLITIKEN
*Finns det någon uppmaning i bibeln till partipoli-
tiskt engagemang? Josefs, Daniels m.fl. situation
undersöks. Klar bibliocentrisk undervisning.*

KB 40129 Arne Imsen:
FUNKTIONERNA I KRISTI KROPP
*Harmoni i församlingsskroppen. »Men nu ären i
Kristi kropp och hans lemmar, var och en i sin
mån. 1 Kor 12:27*

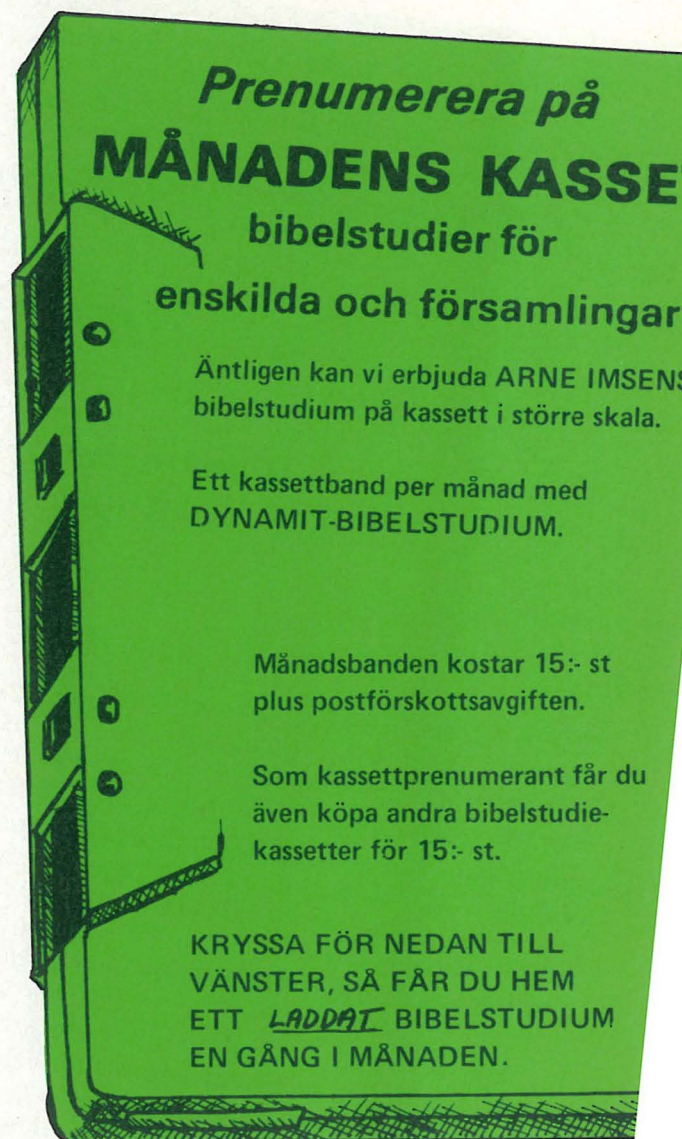
KB 40326 ARNE IMSEN
EN FUNGERANDE TRO
Bibelstudium över Romarbrevet. Mycket lärorikt.

KB 40414 Arne Imsen:
SLÄPP MITT FOLK!
*2 Mos 5 Guds folks befrielse från de främmande
makterna. Ett avskilt folk.*

KB 40709 Arne Imsen:
ALLTING GEMENSAMT
*Vad betyder urkristet församlingssliv för individen?
Paulus visar vägen med sitt liv.*

KB 40730 Arne Imsen:
ÄR DÅ KRISTUS DELAD?
Om individualism och kompletteringsgemenskap.

KB 40811 Arne Imsen:
BEFRIELSE FRÅN AVGUDARNA
*Guds folk får aldrig inleda fredsförhandlingar med
fienden. Gud är inte beroende av massan, men han
behöver ett folk som är HELT överlåtet åt honom.*

Banden kostar 18:- inkl. moms
Kassettprenumeranter betalar bara 15:- st.

Sänd mig mot postförskott följande kassettband:

Jag vill bli
kassettprenumerant.
Prenumerations-
avgiften är 15:- (inkl. moms).
eller tills uppsägning
(r).

Namn:.....
Bostad:.....
Postnr:.....
Postadr:.....

Ring eller skriv nu!

Orderadress:
MRM/Kassett
Box 344
101 24 Stockholm

Till adressaten:

Är adressen felaktig;
meddela adressändring
till tidningen

Till postverket:

Vid obeställbarhet;
returnera godhetsfullt
tidningen till: Midnattsropet
Box 1236, 161 12 Bromma

Bilaga medföljer

Maranataförsamlingen Stockholm

inbjuder till

Bibel- och arbetsskola på Gamla Bro
19 okt. — 24 nov. 1974

□ För fjärde året i följd har vi förmånen att kunna inbjuda till praktisk bibelskola på Johannelund. Det är inte få och små ting som skett sedan vi kom samman där den första hösten till bibelskola, anordnad av Maranataförsamlingen i Stockholm. Denna höst får vi inleda bibelskolan med en stor och efterlängtd högtid: INVIGNING AV MÖTESLOKALEN PÅ GAMLA BRO. På mindre än ett år har Gamla Bro från ett förstört knarkarnäste omskapats till ett andligt kraftcentrum, med kafeteria, lärum, bok- och musikshop och vandrarhem. Och hela tiden har vi haft väckelsemöten och internationella frälsnings- och dophögtider i provisoriskt iordningställda lokaler. Sedan f.d. dansrestaurangen "Brittmarie", som Maranataförsamlingen under något års tid fick disponera, revs, har församlingen haft ganska undermåliga möteslokaler. Äntligen har vi möjlighet att inbjuda till en fin och mycket omsorgsfullt och väl ordnad möteslokal, som nyfrälsta ungdomar tillsammans med mera erfarna arbetare lagt ned aldrig räknade timmar på.

Genom att möteslokalen kan invigas, blir ett par andra lokaler friställda för bibelskolans elever. Några veckors bibel- och arbetsskola på Johanne-

lund och Gamla Bro, borde betyda en helt ny inställning till både Gud och människor, till kallel- sen, och hur den skall förkroppsligas i våra liv.

□ □ □

KÄRA MARANATAVÄN! Var du än bor, så har du säkert känt av, sista året mer än någonsin förr, att "skörden är mycken, men arbetarna äro få." Och vi har säkert sänt upp mer än en bön till skör- dens Herre om arbetare till den vitnande skörden. Till bibelskolan behövs medel. Du har kanske möj- lighet att bidra med potatis, rotfrukter, andra livs- förnödenheter, arbetskraft och penningmedel. Låt oss hjälpas åt med försörjningen av eleverna! Del- vis kommer de själva att genom praktiskt arbete få lära sig ta ansvar för sin existens. Som du säkert förstår, har Maranataförsamlingen i Stockholm sista året under det intensiva reparationsarbetet på Gamla Bro haft stora utgifter. Men många har tagit del i ansvaret med offer och arbetsinsatser. Låt oss även när det gäller bibelskolan dela an- svaret! Använd bifogade inbetalningskort för din gåva! □

Maranatahälsningar!
Stina Fridolfsson

Fyll i anmälningstalongen på sid 8 och skicka in!